

————— Nagy Attila

DE VAN MÉG EGY KICSI LÉLEK^{*}

Hódolat Arany Jánosnak

1.

Esik eső karikára
Arany János kalapjára
Elhessenti csak úgy félre
S felmosolyog fel az égre

Amoda fent fehér darvak
Úgy vonulnak éppen halkak
Nézi őket padon ülve
Alkony száll a fára fűre

Kerekedik újabb felhő
De nem esik épp csak felnő
Árnyékában Arany János
Csodálja a világváros

Budapest is elcsendesül
A hold ajka vízbe merül
Alszanak a Duna partján
S ő is lassan Verse karján

2.

Sándor késik és nem hozott
Levelet sem tőle senki
A búcsú amely feloldozott
Ó Whitmanom te messzi yankee

* Arany János sora (a *Növünk együtt* című versből)

Honnan is tudnád mit jelent
Kuporgok szörnyű gondjaimban
Mert lesz még aki feljelent
Rettegés szűkül csontjaimban

Marad az egytömb fájdalom
S a megadás is Sándor
És valahol egy álhalom
Nem zümmög fölötte kántor

Hordoznom kell hát Lelkedet
A kitett kenyér és víz magányát
Talpra! visszhangzom Tervedet
Hol nemzet lakja az ég lapályát

3.

Ha ki már túl a hatvanon
Összegez a férfi
Tordán innen s túl Hatvanon
Kastély gunyhó és kégli

Íme Hazám dőzsölés nyomor
S a versben én is megrekedtem
Dagad a lábam kínoz a gyomor
S emlékszem jót még nem nevettem

Reviczkyékkel sok bajom van
Értem meg nem is őket
Nem voltam velük egy hajóban
Vénember lettem nőket

Italt kártyát bohém nyomort
Nem ismerék jegyzője voltam
Krajcároknak s agynak mi bomolt
Lézengek immár élő-holtan

Sándort várom Juliskát várom
Visszavárom a versemet
Kiegyezésem újabb járom
Hamlet járja a kertemet

4.

Lelépni tehát mint a sakkban
A király ha fényes mattot kapott
De létezni még versalakban
Elfogadni mit őszöm adott

Hulló levelek vézna nászát
Öllező volt lombokat
Seneca okos derűs gyászát
S túrni hogy engem fosztogat

Minden ami meghaladott
S az is ami majd meghalad
A szív ritmusa bár megszaladott
Havaz a Fény csitul szakad

5.

Esik eső karikára
Arany János kalapjára
Isten tudja miért arra
Az est talpát hold takarja

Asztalához egyedül ül
Szeme homály tompa a fül
Irka lapján nagy tintafolt
Verse volt az mi beléholt

Elfújja a lámpa lángját
Nincs még éjfél arra vár hát
Ablakhoz ül illatokhoz
Álmodt rá csak virradat hoz

Epilógus

A hangulat most őszi égi
Arany János szép őszikéi
A múlt órák pontos régi
Rendjét és minden alkotását
Idézik arcunk sejlő mását

Vadad, 2015–2016